

waren we vandaag ook al geweest als de dikke Jürgen niet zo met de knopen van zijn jas had zitten prutsen. En toen heeft hij de hele morgen zitten huilen. In de pauze heeft hij zich tussen de jassen verstopt en in zijn broek gedaan. Weet je hoe we de drie minuten zullen halen?

Marianne Nee.

Stefan We beginnen meteen in het trappenhuis te hollen en trekken onder het hollen alles uit.

Marianne Daarom wil je ondanks de kou altijd je dunste jas aan. Omdat je daar de knopen makkelijker van kunt losmaken.

Stefan Lach niet zo. Je lacht net als de dikke Jürgen: die doet altijd zijn best te lachen om maar te kunnen lachen. Nooit ben jij echt blij. Je bent maar een keer blij om mij beweest: dat was toen ik bij het zwemmen plotseling zonder band naar je toe ben gezwommen. Je stond echt te jubelen toen je me opving.

Marianne Dat weet ik echt niet meer.

Stefan Maar ik wel. Ik wel! Ik wel!

Stefan loopt de rechterkamer in. Jürgen loopt achter hem aan. Marianne staat op, en loopt de rechterkamer in. Ze komt terug terwijl ze haar jas aantrekt, en een enveloppe dicht plakt. Buiten staat Bruno in de telefooncel. Zijn stem is hoorbaar als hij in de hoorn praat. Binnen gaat de telefoon herhaalde malen. Marianne slaat er geen acht op. Als ze buiten de deur staat, hangt Bruno in de cel op. Hij opent de deur van de cel. Als Marianne aarzelt om binnen te komen, trekt hij haar naar binnen.

Scène 3

Bruno Moet dit spel dan altijd blijven doorgaan, Marianne? Ik heb in elk geval geen zin meer om mee te spelen.

Marianne En begin nu alsjeblieft niet over het kind. Hij slaat haar.

Bruno Francisca meent dat je helemaal niet weet wat je doet. Ze zegt dat bij jou het bewustzijn van de historische voorwaarden voor je handelswijze ontbreekt.

Hij lacht.

Weet je hoe ze jou noemen? Privé-mystica. Ja, een mystica ben je. Mystica. Foei, je bent ziek. Ik heb tegen Francisca gezegd dat een paar electro-shocks je weer tot rede zouden brengen. Ze zwijgen.

Marianne Je kunt het kind in het weekeinde komen halen om met hem naar de dierentuin, of het historisch museum te gaan.

Bruno En ik? Geloof je dat ik niet besta? Jouw ziekelijk verlangen naar je kind en jezelf! Verbeeld jij je dat jij van alle mensen de enige bent die in leven is? Ik leef ook, Marianne. Ik verlang ook, Marianne.

Bruno haalt een biljet van 50 gulden uit zijn broekzak.

Heb je geld nodig? Kom neem het maar, ook als je niet nodig hebt. Alsjeblieft.

Ze neemt het geld.

En groet Stefan van mij. Francisca vindt dat Stefan opvallend gesloten is. Bovendien wast hij zich volgens haar ook niet meer. Hij schijnt erg wanordelijk te zijn. Naar mijn mening wijst...

Marianne En wat vindt Francisca nog meer?

Bruno lacht. Marianne lacht. Hij steekt zijn hand naar haar uit. Zij schrikt.

Bruno Ik wilde toch alleen maar wat beter naar je jas kijken. Daar is namelijk een knoop af. Verzorg je, schat.

Hij gaat weg. Van ver roept hij nog eens.

Denk erom dat je niet te veel alleen bent. Anders sterf je daar op een dag aan.

Ze rent binnen.

Je hoort binnenshuis nog steeds de stem van Bruno.

Bruno Liefste, liefste, liefste

snel waren we vandaag ook al geweest als de dikke Jürgen niet zo met de knopen van zijn jas had zitten prutsen. En toen heeft hij de hele morgen zitten huilen. In de pauze heeft hij zich tussen de jassen verstopt en in zijn broek gedaan. Weet je hoe we de drie minuten zullen halen.

Marianne Neen.

Stefan We beginnen meteen in het trappenhuis te hollen en trekken onder het hollen alles uit!

Marianne Daarom wil je ondanks de kou altijd je dunste jas aan – omdat je daar de knopen makkelijker kunt van losmaken. –

Ze lacht.

Stefan Lach niet zo. Je lacht net als dikke Jürgen: die doet altijd zijn best te lachen, om maar te kunnen lachen. Nooit ben jij echt blij. Jij ben maar één keer blij om mij geweest: dat was toen ik bij het zwemmen plotseling zonder band naar je toe ben gezwommen. Je stond echt te jubelen toen je me opving.

Marianne Dat weet ik helemaal niet meer.

Stefan Maar ik wel! Ik wel! Ik wel!

Het kind loopt weg. Marianne alleen. Ze neemt de typemachine en ze typt een brief verder af.

Marianne ...op uw herhaalde aanbiedingen om vertalingen uit het Frans te maken, deelt u mij mee wat uw condities zijn. Op het ogenblik zou ik mij liever met populair-wetenschappelijke teksten bezighouden. Ik wacht op een telefoontje van u.

Ze stopt de brief in een omslag, doet haar bontjas aan en gaat naar buiten, naast de brievenbus staat een telefooncel. Ze staat vóór de cel. Ze wordt bij haar arm gegrepen. Bruno. Hij duwt haar de cel in. Ook hij gaat erin.

Tweede scène: Bruno op bezoek I

Bruno Moet dit spel dan altijd blijven daargaan, Marianne? Ik heb in elk geval geen zin meer om mee te spelen.

Marianne En begin nu alsjeblieft niet over het kind. Hij slaat haar.

Bruno Francisca meent dat je helemaal niet weet wat je doet. Ze zegt dat bij jou het bewustzijn van de historische voorwaarden voor je handelswijze ontbreekt.

Hij lacht.

Weet je hoe ze jou noemen? Privé-mystica. Ja, een mystica ben je. Mystica. Foei, je bent ziek. Ik heb tegen Francisca gezegd dat een paar electro-shocks je weer tot rede zouden brengen.

Ze zwijgen.

Marianne Je kunt het kind in het weekend komen halen om met hem naar de dierentuin, of het historisch museum te gaan.

Bruno En ik? Geloof je dat ik niet besta? Jouw ziekelijk verlangen naar je kind en jezelf! Verbeeld jij je dat jij van alle mensen de enige bent die in leven is? Ik leef ook, Marianne. Ik verlang ook, Marianne.

Ze onderbrak hem door zich voorover te buigen naar haar bloes alsof ze daar iets ontdekt had.

Heb je geld nodig? kom neem het maar, ook als je niet nodig hebt. Alsjeblieft.

Ze neemt het geld.

En groet Stefan van mij. Francisca vindt dat Stefan opvallend gesloten is. Bovendien wast hij zich volgens haar ook niet meer. Hij schijnt erg wanordelijk te zijn. Naar mijn mening wijst...

Marianne En wat vindt Francisca nog meer?

Bruno lacht. Marianne lacht. Hij steekt zijn hand naar haar uit. Zij schrikt.

Bruno Ik wilde toch alleen maar wat beter naar je jas kijken. Daar is namelijk een knoop af. Verzorg je, schat.

Hij gaat weg. Van ver roept hij nog eens.

Denk erom dat je niet te veel alleen bent. Anders sterf je daar op een dag aan.

Ze rent binnen.

Derde scène: moeder en kind III

Marianne Het wordt tijd dat ik eens over mezelf begin na te denken. Alleen hoe? Mijn vader was, mijn man is... Bestaat er